

Gina ȘERBĂNESCU

Cum să coregrefiezi ființa

„Să-ți mai spun o poveste, vrei?

Sunt francez, născut la București. Unde sunt acasă?! Cu adevărat, numai într-o sală de dans, într-o sală de spectacol, oriunde ar fi ea. Sunt întotdeauna acasă în fața publicului. Casa mea, unde locuiesc, e la Paris... Da. Acolo revin mereu. Însă [...] mărturisesc că parcă nicăieri nu m-am simțit realmente acasă. Niciodată. Asta de mic copil... și poate, pentru acest motiv mă simt acasă peste tot. Sunt un cocteil”. (Gigi Căciuleanu)

Pe Gigi Căciuleanu l-am revăzut de curând cu ocazia a două evenimente: gala organizată de Răzvan Mazilu la Opera Națională din București, în beneficiul învățământului coregrafic preuniversitar din România și lansarea volumului **Vânt, Volume, Vectori** (Editura Curtea veche, 2008, trad. Anca Rotescu)

În ambele situații l-am regăsit pe Gigi Căciuleanu pe care îl știam foarte bine, ca pe un poet al mișcării. Tot ceea ce pune în mișcare sau în cuvânt se face poezie și nu mă refer la poezie ca rezultatul unei capacități de a meșteșugi versuri pline de sens. Poezia la care se raportează Gigi Căciuleanu în tot ceea ce face este, de fapt, vizibilă în sensul său originar: ca rezultat al unei activități prin care iese la iveală o mare încărcătură de ființă. Tocmai de aceea, tot ceea ce primim de la Gigi Căciuleanu pare o abordare concomitent filosofică, poetică, științifică...

Nu voi divulga prea mult din cartea lui Gigi Căciuleanu... Veți descoperi singuri, citind-o, că toate separațiile pe care le facem între discipline, între domenii ale realității sunt, de fapt, false probleme, uneori determinate cultural, sertărașe pe care ni le construim în mod forțat pentru a ne convinge pe noi înșine că ne situăm în orizontul clar al unor discursuri logice coerente.

Vânt, Volume, Vectori este o carte despre noi... Și, prin asta, este o carte despre tot ceea ce conținem și despre ceea ce ne conține. Despre energia care ne dă direcția în sens de cale și în sens de idee... Despre spațiile din noi și din afara noastră (altă posibilă iluzorie distincție pe care o facem pornind de la propriul corp pe care îl instituim adesea ca graniță între noi și lume).

Este o carte despre sens în cel mai mare grad: sens, mișcare, spațiu, energie, toate laolaltă conduc spre natura dansului, care aici nu trebuie privită ca o artă ce are la bază o frazeologie a mișcării, ci ca o formă de coregrafie a ființei, ca o modalitate de „scoatere din ascundere” (vorba lui Heidegger) a ceea ce suntem în cel mai mare grad.

A vorbi despre cartea lui Gigi Căciuleanu înseamnă într-adevăr a încerca să așezi în cuvinte ceea ce înseamnă coregrefierea esenței noastre. Fie că scrie sau creează pentru scenă, Gigi Căciuleanu reușește să ne ducă într-o zonă în care avem din ce în ce mai greu acces în lumea contemporană: în raza sensului pe care trebuie să îl dăm gesturilor noastre, în raza a ceea ce trebuie să focalizeze privirea noastră pentru ca pașii să străbată drumul și nu iluzia unei căi.

Vânt, Volume, Vectori este o lucrare despre bazele filosofice și științifice ale dansului ca expresie a unei esențe care ne locuiește... dar mai ales despre bazele ei poetice (înțelegând prin poezie o activitate prin care se produce ființă, deci sens).

„Dacă ar fi să dau încă o definiție dansului – există multe definiții –, aş putea spune că este un joc între privirea interioară şi privirea exterioară. E momentul în care privirea te udă, privirea celui alt e umedă. Privirea oamenilor care te privesc are ceva lichid, care te îmbăiază. Te scalzi în ea, când ești pe scenă. Resimt foarte clar această impresie. În contrapunct, e privirea mea, privirea care iese din mine, cu care văd. Eu. Pe ceilalți. Îndreptată înspre afară, ca farurile de mașină. Problema este găsirea unui echilibru între privirea interioară și cea exterioară. Privirea subiectivă a interpretului asupra lui însuși, privirea, în același timp obiectivă (și totuși cât de a naibii de subiectivă) a spectatorului care alunecă peste corpul celui care dansează, prelungirea în imaginație a privirii, care îl pătrunde pe dansator, nu neapărat în rinichi sau în inimă, ci direct în simțurile lui, în terminațiile sale nervoase, căutând un contact, chiar și efemer, între zonele energetice ale amândurora” (Gigi Căciuleanu – *Vânt, Volume, Vectori*).

Gigi Căciuleanu este absolvent al Liceului de Coregrafie din București, elev al lui Miriam Răducanu. După obținerea diplomei, a urmat un stagiul de perfecționare la Teatrul Balșoi din Moscova, apoi a devenit solist al Operei Naționale din București. În 1994, a înființat, la Paris, Compania Gigi Căciuleanu. Din 2001, este director artistic al Baletului Național Chilian, „El Banch”. În 2005, Căciuleanu a montat, cu trupa de balet a Operei Române din București, spectacolul *Simfonia Fantastică*. În 2007, spectacolul de dans *OuiBaDa*, semnat tot de el, a fost prezentat în premieră în Festivalul Internațional „George Enescu”. Gigi Căciuleanu este unul dintre membrii fondatori ai Consiliului Internațional al Dansului din cadrul UNESCO.

Cartea de eseuri-mărturii *Vânt, volume, vectori* a apărut pentru prima dată la Santiago de Chile, în 2002.

